

[Ib Thyregod.]

opgave at redegøre for samtlige forhold vedrørende Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“, herunder de nærmere omstændigheder vedrørende fremskaffelse af erklæringer, oplysninger m. v. til brug ved den af ministeren for Grønland i folketinget den 13. marts 1957 givne besvarelse af spørgsmålet om forsvarligheden af vintersejlad på Grønland.

Det var altså også her en undersøgelse af de faktiske forhold, og hvis vi ser på kommissionsdomstolens nedsættelse, vil man se, at i beretningens side 1 gengives kommissoriet, hvor der står, at

„Ved kongelig resolution . . . . . blev det pålagt mig“

— altså højesteretsdommer Gjerulff —

„i henhold til retsplejelovens § 21 at beklæde retten under den undersøgelse, der skønnes fornøden for at klarlægge de nærmere omstændigheder ved tilvejebringelsen af lokaler til kildeskatteadministrationen.“

Altså, man har fulgt den sædvanlige fremgangsmåde i disse sager, og man har i virkeligheden også fulgt den samme fremgangsmåde, som man anvendte i 1959 i forbindelse med Kjærbøl-sagen. Det er muligt, at dommerne her er kommet noget nærmere ind på forskellige spørgsmål end i kommissionsdomstolssagen, men ser man nærmere på, hvad udvalgsbetænkningen i sin tid gik ud på, vil man se, at der intetsteds i denne står noget om, hvorvidt der foreligger ansvar for Kjærbøl eller for andre i sagen.

Spørgsmålet om, hvorvidt der skal rejses tjenestemandssag, er overladt til ministeren i medfør af tjenestemandssloven, og sager skal rejses efter tjenestemandsslovens regler. Spørgsmålet om ansvar efter ministeransvarlighedsloven, som jo ikke er nævnt, men som ligger i forespørgslen, skal rejses af folketinget, og det er folketinget, der har afgørelsen af dette; man kan ikke indhente et responsum fra en domstol, man kan ikke bede en højesteretsdommer om et responsum til brug for denne vurdering. Man tænke sig

konsekvenserne af, at der blev afgivet sådanne responsa i straffesager, som eventuelt måtte komme til eksistens senere! Det er en principielt aldeles forkert fremgangsmåde, som her er foreslået, og derfor kan vi ikke stemme for det dagsordensforslag, der her er stillet.

Hr. K. Axel Nielsen beklagede sig over, at bilagene ikke var kommet til folketingets kendskab, men jeg forstod, at hr. K. Axel Nielsen selv havde kendskab til bilagene; også jeg har kendskab til bilagene og må sige, at jeg mener, at beretningen giver et udmærket billede af den sag, som foreligger, så folketinget har mulighed for at træffe sin afgørelse i denne sag på grundlag af den kommissionsdomstolsberetning, som jeg går ud fra at medlemmerne har læst.

Vi må derfor afvise det af socialdemokratiet stillede dagsordensforslag, som vi ikke kan stemme for. Statsministeren har allerede udtalt sig om spørgsmålet. Jeg kan på mit partis vegne sige det samme.

Herudover er der stillet et dagsordensforslag af socialistisk folkeparti. Jeg har allerede givet udtryk for tidligere, at der er en ret stærk enighed mellem hr. Ømanns synspunkter og mine synspunkter vedrørende dette, at der skal fremskaffes nærmere oplysninger, foretages nærmere undersøgelser med henblik på en forbedret administrationspraksis med særligt henblik på byggesektoren. Imidlertid finder jeg, at hr. Ømanns forslag om motiveret dagsorden går ud over det, som forespørgslen og hans tale her i dag berettiger til, idet han bl. a. siger, at der er afdækket, ud over væsentlige mangler i administrationsstrukturen, uklarheder i bevillingspraksis, og det mener jeg ikke er tilfældet. Endvidere siges der, at i dagsordensforslaget opfordrer folketinget statsministeren til at udpege 3 uvildige administrationskyndige personer til inden 6 måneder at afgive en betænkning til folketinget om, hvilke administrative og bevillingsmæssige reformer beretningen giver anledning til. Jeg finder, at vi selv må vælge den fremgangsmåde, som vi finder bedst til